

ΕΥΘΥΜΑ ΛΙΠΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ EMILE BERGERAT

ΕΝΑ ΜΠΙΟΕΜΙΚΟ ΤΣΙΜΠΟΥΣΙ

ΡΙΚΟΥΒΕΡΤΟ γλέντι φάστην το βράδυ, στο ατελιέ του ζωγράφου Πελοπιτάς, ή πάντα νη-
στική παρτέ του. Το φαγοπότι θ' άρχιζε στις
10. κι όμως, πριν βασιλέψει άζομα ό ήλιος, ξε-
φταναν ένας - ένας και μιά - μιά οι καλεσμένοι
κι ή καλεσμένες !...

Όζωθ ήσαν όλοι - όλοι. Δηλαδή, ό Πελοπι-
τάς και το μοντέλο του - μιά τσαχπουλά, κα-
λοκαωμένη μελαχροινή, που θα έπαιζε και το
ρόλο της οικοδεσποίνης - ό γλέντιος Μοντάγ
με το μοντέλο του, ό αδαυορίστου κι άβεσθίου
πάντα επαγγέλματος λογιόδημοιογραφουκάλλι-

τέχνης Κλαύδιος Λιπτερατού, με μιά γριζέττα φιλενάδισσα του, κι ό
κουκουσινέτης Μαρτίνο Τροβαδόου, με το έτερον εξής άριστοεργά
χειρός ήμισι του, μιά άνημονιακή δηλαδή χορστία του θεάτρου Βα-
ριετιέ, ή όποια προς χάριν του γλέντιου φάστησε στον πετεινό το ρόλο
της στη βραδινή παράσταση του θεάτρου...

Από - τρεις δεκάριαντες του ζωγράφου Πελοπιτάς, ένοχημένοι και με
μερικά κρεβάτοσάνιδα, μετακομίσθηκαν σ' ένα ενόχρωμο, στενούαυρο
τραπέζι, έπάνο του όποιο παραταχθήσαν απ' την πρόχειρη μιά κι όλο-
πρόθυμη οικοδεσποίνα, ό λογορευτικό μεξεδες και τα άρθωνα κρασι-
μπαζιλιά...

Θά ήταν περί 7 ή 8 ώρα, όταν ή παρτέ μετα-
θήκε και βρέθηκε σέ άταρτία. Μιά ίσως τις 10,
που θα καθόντουσαν από τραπέζι, μεσολιθοσαν
τρεις ώρες όδύζληρες, κι ό άνεσημονιο καλεσμέ-
νοι - που είχαν από πριν ξεσηζέει τα ζωνάρια
τους και ξεκομίσωται τα γκέικα τους, για να α-
φήση στο άπορχώρημο ή χωρητικότητα των άδειων
στομαχιών τους - άρξισαν επανίδινον άρμαρμαζ
με τα άπλοκάμενα στο τραπέζι μεξεδάκια...

Βλέποντας τόν άερο ζίνδικο της καταπορξή-
σεως των μεξεδών πριν της ώρας, ό άπορχωρι-
τός οικοδεσπότης κ. Πελοπιτάς άρξαζε ένα τρε-
μάσιο πινέλλο, το βούτιζε σ' έναν τενεζέ με
ζωδια, στάθηκε προς στο τραπέζι και ξεφώ-
νισε :

—Ο πρώτος που θα τοπιολογήσει κάτι, θα
τόν μαρτίσω με χαρτοπολιό από πούτρα... Είπαμε
να ξενητήσουμε στο γλέντι, και γι' αυτό άρξισαμε
το σεβόθισμα στις 10... "Αν άρξισαμε λοιπόν
από τόσα τα σούτα και τα μπίτες, τα μεσάιντα
θ' αναγκασθώ γιά ναοφύριζε προμήθειες, κι ή
τσέπη μου δεν άντέχει άλλο... "Εξηγήθηκα, που
κρίνεται, κι όποιοι
κωλοδε διπέρα ύστερα από σαρανταοχτάωρο σόζομη νηστία, άς τρα-
γοήσασαι κιαμιά χορσίνα, για να ξεγυλάση τη λάρδα του ίσως τις 10 !

Η άπειλή ήταν τρομαχική και το φουθο του τενεζέ μαρτίσε άπαισία.
Οι πεναλίαι καλεσμένοι τόρξισαν στο κοιτοσμολιό, για να ξεχνούν την
ώρα και τη λιγούρα, κι ό άπορχωριστός Πελοπιτάς τράβηξε να κλει-
ση την πόρτα, κρατώντας πάντα το πινέλλο και στρέφοντας σιγνά προς
το γεμάτο περαιομού τραπέζι...

Μά παρεσθές βγυλε μιά φωνή καταπλήξιος, μόλις άντίκρουσε στην
πόρτα κάποιον κομπουριμένο γερό μοισιο, τόν βιολιστή Μαγκανίη, ό
όποιοι φάνηζε άπόστοι στο κατόφι, ιδιωνότως εθρονικά. Κι' ενώ όλη
ή παρτέ ξεφρόνιζε με χαρά στην εμφάνισι του, ό Πελοπιτάς τού είπε :

—Καλωσόρισες, βρε φίλικο!... Που διάβολο ήσουν κομπουριμένος τόδους
μήνες, και δεν σε πετρινάσαμε πονθικά !...
Τι ζουστομάκι φηνο είν' αυτό !... "Αυ' τα λου-
στρίνια !... "Αυ' το γελεζάκι !... Που τα οι-
κονόμησες, μοσέ !... Ααζείο σούπτες !... Κλη-
ρονομιά σούδρε !...

Ό κομπουριμένος βιολιστής ξεακολούδοσε
να χαμογέλει. Κι' όταν μίλησε στο σέ τραπέ-
ζια μετακομμένο ατελιέ, άφησε κάπου το
βιολί του, κοιποθήκε, ξεφρόβηξε έπίσημα, κι
έλε :

—"Αβρά δεσποινίδες και κίρια μακαντιόη-
δες, τα σέβη μου... Με χάσατε τόσον καιρό,
είν' ή άλήθεια, να χαίρομαι που σας ξεαδαφί-
σω... Διδάσα στην εφημερίδα σήμερα, πως
ό φίλος μας Πελοπιτάς τσέπωσε το πενταζο-
σούφραγο βραβείο της "Εξέθεσης, για τόν πε-
ρίφημο πίνακά του "Η Θεόγδοτη Καλόγρια",
που τόση έντύπωση προξένισε στους έπρεσβιο-
νιστικοκομπουριστικούς καλλιτεχνικούς κύκλους.
Ξερόντας λοιπόν το ξεάφρο προτίρημά του,
να τρώη δηλαδή τα ούρα-καταθέματα κάθε τό-
σο φιλά τόν πολυλήθρον βραβείον του, με
την παρτέ μονοβραδύς, ήδη να προστεθώ κι
έγώ στη λαίμαργη συντροφιά σας !...

Ζητοκραγές σφάγισαν τόν λόγο του, να
ό Πελοπιτάς δεν κατάει το χάλι. Ρώτησε
ξανά :

—Καλά και άγια τα όσα λές... Κανένας δεν σε διώχνει... Μά γιατί
άποφείγεις να μές πής για την πολυτελή εμφάνισι σου !... "Εξηγήσου
μας σ' αυτό έπάνο, και κόπιασε ύστερα να φάς... Ξέρεις πως κάθε
μεροδασμένη απ' την καταναγκαστική άνάταση μασέλλα, είνε καλοδε-
ζομένη πάντα στο τραπέζι του Πελοπιτάς !...

Ό βιολιστής, ξεροκοπιώνοντας, αναγκάστηκε να πη :
—Πρόδωσα τα ιδανικά μου, φίλοι μου, μά άλλοιώς δεν έταίριε για-
τροιά το ζώδιο νόσημα της πείνας, που μ' έδερε άλύτητα... Πάντα
μου λάτρεια τόν Λιστ και τόν Σοπέν και τόν Μπετόου, μά δεν έβγαζα
δεκαράκι με δαύτους στις λιγούστες παραδόσεις μου... Βλέποντας κι' έ-
γώ πως παντο στα κομικά ζέντρα, φράιδεσαν οι Τοιγγάνοι με τα
σαζιτοκραγούδακα τών σαζιλοπιθεορίσεων, άλείγηρα στη γάσπα με
σοζοφο ρεστανόλαδο για να τοιγγανοφέρω και ιπύρα σέ μιά τοιγγά-
νη όρξήστρα της μόδας, βιολίστας... Κι' από Μαγκανίη βαριτίστρα
με το τοιγγάνικο έπίθετο "Εγιοουστέζε !..."

—"Αξιος !... "Αξιος !... Καλωσόρισες, λοιπόν, και χάσσε να γλεντή-
σουμε μαζί άπόψε... Μά πρέπει να σου βρούμε και μιά ντάμα, γιατί ό-
λοι μας ήμισι ξενηλωμένοι, και θά μές γίνης επανίδινος !...

Αυτά είπε με εθόμη φωνή ό Πελοπιτάς, κι έγινε σκεπτική στην
Μαντελιό, τη γριζέττοια του Λιπτερατού. Ξεβίη έβιγε άφαντη ά-
μέσως, κι όταν φάνηζε σέ λίγο, συνοδεύονταν από μιά γνωστή της δε-
σποινίδα, άριστής κόρης, άριστής ήλίας, άριστής όμορφιάς κι
άριστου ντυσίματος, την όποια κατάφερε να πα-
ρηγή σ' ένα γειτονικό καπελλάζικο, την ώρα που
σχολεύον ή φαγατοριόδες. Κι' ή σίστασι επακο-
λώθηκε :

—"Η δεσποινί Κοραλία... Αιμιό !... χι... χι...
Ναι... "Η δεσποινί Κοραλία... Αιμιό !... ό κ. Μα-
γκανίη - "Εγιοουστέζε, ό διαδόχτος βιολίστης της
περιόητης τοιγγάνιζης όρξήστρας του... του...
Τίνος ζουμοκό ζέντρον, κίρια Μαγκανίη !...

—Χαίρο πολύ... Χαίρο πολύ, δεσποινί... Τιμή
μου ή γνωμομία σας κι' ή συντροφιά σας στο άπο-
ρημό μας γλέντι !... Βιστήκε να φηφισή ό βιο-
λιστής, ηιδώντας έπιδέξια το καλόκι, το όποιο
τούστηνε ή κάπος άδιάκριτη εθόστη της δεσπο-
νίδος Μαντελιό - Λιπτερατού. Κι' άρξίζοντα
άπ' το μάπατο τη γλώση και σασιουμένη ένεινη
κοιτοζάβια, τράβηξε ίσα στο τραπέζι και τρα-
πέζωθηκε με άναδέστατο τούτε...

Το παράδειγμα του προξένου γενικό ένδο-
σιαμο και γενική μίσηση. Κι' ό ιδιος ό Πελο-
πιτάς άζαμα ξεχασε την ώρα - ήταν μόλις όχτώ-
μιση !—και τις άπειλές του, και στρόβηκε κι' αυτός γεμάτος όρεξι...

Το φαγοπότι άρχισε με γενική βουβαμάρα. Για λόγους ένδοσης,
δεν ιπύρησαν άπό τα κι' έτρωγαν όλοι από τρεις - τέσσερες πατιέλλες,
γεμάτες προκλητικώτατα. Μά απ' τη βίαιή τους κι' από το φόβο τους
ό κανέναν, δεν τοίμοισε να μιλήση, αλλά γέμισε και τις δύο του μπι-
ζες με φαγητό, το ξερομοσούσε βιαστικά, τόσφορνε μοσασάσημο
στο λαφύγγι, με άφθονες λουγυλοκαστές γουλιές κρησού και κηχόταν
με τα μούτρα πάλι στην πατιέλλα, για να ξεαυλοκοπήσει το στόμα του.

"Αξαρνα, ή δεσποινί Κοραλία, εκεί που κιάτανε τόν περιόημο, ά-
κουσε τόν καβαλιέρο της να της φηφισή κάπως επιληρικτά :

—"Όλοι μας παραγεμώμαστε, κοπέλλα μου, μά εσύ ξεπερνάς κάθε
όριο... Με σεξάινεις κι' έμένα... Κάνεις σάν νάμαγες μονιά το άν-
τίθετο που σούδισε την λερωσμένη Κρησική ό καπίς της έννοιάς σου...
Σάίξε λιγάκι τόν χορσέ σου !...

—"Αααααα !... Στέναζε βαθεία και πα-
ροποντικα ή δεσποινί Κοραλία.
Και ηιδώντας όρδη, έτρεξε βιαστικά και
κρυφάκε μεξοκλιώνοντας πίσω από ένα πα-
ράν της γωνιάς, ή όποια χρησιμοποιε για
κρεβάτοζάβιαρα στόν Πελοπιτάς...

Ό Πελοπιτάς μάλωσε τόν Μαγκανίη για
τη στάσι του, κι' έτρεξε να καλοπάση τη
ζοιλασμένη Κοραλία. Μά δεν πρόλαβε να
φτάση στη γωνιά, κι' άμέσως ξεφρόβαλε
κατάληκτος απ' το παραπάν, ξεφρονίζοντας :

—Μιά μαμή !... Γήηγορα μιά μαμή !... "Η
δεσποινί κοιπονάει !...

Μαριμάρωσαν όλοι. Ό Μαγκανίη θεόρως
καθίρον του να τρέξη στο προξέμαλο της
άπορδόχητα έτοιμογεννην ντάμας του, ένδο
ό Λιπτερατού βρόσκοντας πρώτος απ' όλους
την φηραμία του, έλε σοδαρά :

—Στόν κόρακα ή μαμή !... Που να την
βρούμε τέτοια ώρα !... "Εχουμε διπέρα τό-
σε δεσποινίδες, που ή προσοπηκή τους πείρα
τις έχει κάνει ξεφτέρια για κάτι τέτοιας πε-
ριστάσεις !...

Κρατούσε μέσα σέ μιά πετοστά έναν παχουλό και ζωηρότατο μπεμπέ !...

Πρόβαλε στο κατόφι ό βιολιστής Μαγκανίη

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ ΓΑΛΟΥ ΖΑΝΤΙΖΟΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τ' "ὄνειρο" τοῦ πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως κι' ἡ ξυπνη βασιλιάς τῆς Περσίας κι' ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου. Γι' καινὴν συμπλήρωσι τοῦ ἀπ' τὸν ἀρχιερραβεῖο. Οὔτε μισὸς παπᾶς !... 'Ο φρέος !... Κολακείες αὐλικῶν. 'Ο Ἐμίρης τοῦ Ἀφγανιστάν, τὸ λιοντάρι κι' εἰ δειλοὶ συνοδοὶ του. Ἡ ἑτοιμολογία τοῦ βεζύρη.

ΓΙΑ στὸν ἔντο μου ἓνα ὄνειρο, ἀπ' τὰ πρὸ παρῶνα. ἔλεγε μιά μερὰ ὁ Ἕλλην πατριάρχης στὸν ἀρχιεραβεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὀνειρεύτηκα πὸς ἡ πόλη τοῦ παραδείσου, ἀπὸ ἀπροσβία τοῦ φύλακα, εἶχε μείνει μισάνοιχτη κι' ὅτι ἓνας πτωχὸς Ἑβραῖος τὰ κατάρφεε καὶ τρύπωνε μέσα χοιρᾶ ! Ὅταν ὅμως οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου τόπου τὸν ἀναζήτησαν, δημοσιεύθηκε μεγάλο σκάνδαλο ! Ἀλλὰ μὲ τὴν τρόπο νὰ τὸν διώξουν, χωρὶς φασαρία καὶ προπάντων χωρὶς βία, ποὺ εἶνε πράγμα ἀγνωστο κι' ὄχι συγχωρημένο στὸν παράδεισο ;

Ὁ Ἅγιος Πέτρος σέφτηκε τότε ἓνα τε χροῖμα : Ἐβραῖς ἓταν ἕμπορο μ' ἓνα ὄρατο χαλί στὸν ὄμο νὰ περῶν καὶ νὰ ξαναπαρῶν ἔξω ἀπ' τὴν πόλη τοῦ παραδείσου καὶ νὰ διαλάθῃ ὁ ὄλος τοῦς τόπους :

Ἐίσοσι λίγες ἀέθρι τοῦ παλιῦ περσικοῦ αὐτοῦ χαλί, κι' ἐγὼ τὸ οἶκο καὶ ἄλλοι χροῖμα μοναχὰ !...

Τὴν πρώτη φορά ποὺ τὸ ἄνοιξε αὐτὸ ὁ Ἑβραῖος, τέντωσε τ' αὐτὸ ποὺ γὰ ν' ἀνοίσει τὸ χαλί. Κι' ὅταν ξαναἴκουσε στὴ δεύτερη τὴ βόλτα τοῦ ἑσπέρου πὸς πορεύσει τὴν πόλιν τὴν πρώτην τοῦ σὲ τῆς τὸσο σημαντικῆ, ὁ παλιόντος Ἑβραῖος εἶχε κίβλας σηκωθῆ ἄτανο. Στὴν τρίτη βόλτα τοῦ ἑσπέρου, ἔφραξε στὴν πόλη καὶ περιέμενε νὰ τὸν ξανακοίσει, ἀπὸ φόβο μήπως παρῶναι... Κι' ὅταν στὴν τέταρτη βόλτα τοῦ ἑσπέρου βεβαιώθηκε πὸς ἄνοιξε καλὰ καὶ δὲν γελάστηκε, κι' ὅτι τὸ περσικὸ χαλί τὸν εἰσοσι λιθὸν δουλιῶταν μοναχὰ γὰ λίγα χροῖμα, παρῶναι καὶ τὸν παράδεισο καὶ τὰ καλὰ ὅσα καὶ βρήκε ἔξω νὰ μιλῶσι τοῦ ἑσπέρου καὶ ν' ἀγοράσι τὸ χαλί του. Τὴ στιγμή ὅμως αὐτὴ ὁ Ἅγιος Πέτρος ἔφραξε τὴν ἐγκαίρως νὰ κλειθῶσι γρήγορα - γρήγορα τὴν πόλη τοῦ παραδείσου καὶ νὰ τὴν ἀπαρῶσι ἀπὸ μέσα τὸ χαλί.

Ὁ ἀρχιεραβεῖος, ποὺ ἄνοιγε ὡς τὴ στιγμή αὐτὴ τὸ ὄνειρο τοῦ πατριάρχου, ἔφραξε νὰ βγάιν ἔξω, ἀνοίξε τέλος τὸ ὄμμα του καὶ εἶπε :

—Ἦδω τελειώνει τ' ὄνειρό μου, μακαριώτατε ; Δὲν ἔφετε λοιπὸν τὸ τέλος αὐτῆς τῆς ιστορίας ;... Ἀνοίστε το : Ἀγοῦ ὁ Ἑβραῖος ἀγόρασε τὸ χαλί, ἐπειδὴ εἶχε γλυκαθῆ ἀπ' τὰ ἀγαθὰ τοῦ παραδείσου, θέλησε νὰ κληρονομήσει ἐκεῖ. Χτύπησε λοιπὸν στὴν πόλη. Ὁ Ἅγιος Πέτρος ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπ' τὸ μαζὸ παραθύρου, ποὺ εἶνε δίπλα ἔξω, γὰ νὰ βλέπῃ ἐκείνους ποὺ χτυποῦνε, χωρὶς ν' ἀνοιγᾶται ν' ἀνοίγῃ, καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἀποῦμα πολύ, φίλε μου, ἀλλὰ τίμα ἔτοιμοι νὰ βαστάω τὸν κλονισμό. Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σ' ἀνοίξω νὰ μῆς μὲς' στὸν παράδεισο, γιατί δὲν εἶσαι βαπτισμένος. Πήγαινε νὰ βαπτισθῆς, κι' ἔπειτα ἔλα... —Καλὰ ! τοῦ ἀποκρίθηκε τότε ὁ Ἑβραῖος μ' ὅλη τὴν ψυχραιμία του. Στείλτε μου ἓναν Ἕλληνα παπά, γὰ νὰ μὲ κατηχήσῃ καὶ νὰ μὲ βαπτίσῃ...

Ὁ Ἅγιος Πέτρος ἔβρισε σύμφωνα καὶ τοῦ εἶπε νὰ περιμένῃ, γὰ ἑτοιμολογία τῆς φιλένας τὸν καὶ νὰ τῆς δώσουν τίς πρώτες ἑπιτιμίες ὁμήεις, σύμφωνα μὲ τὴν κερσομαζὴ τοῦς πέρας !...

Καὶ πραγματικῶς. Σὲ λίγο φάνηκε ἀνάμεσα στὴν περιεργὴ παρέα, ἀντινοβόλος ἀπ' τὴ γὰρ τὸν, ὁ φοιτητικὸς-ἐξερσοιονιστῆς Πελοπιῶν, χροῖματῶν μέσα σὲ μιὰ περσικὴ ἓνα μαζοῦ καὶ ζσηρότατο μπιρῶλο !...

Κεῖταξέ με γέλιο ἀγαθὸ τὴ σηκωμένη ἔλανο του παρέα, κι' ἐνὸς ἡ Κορῶλια κομῶταν τότε, συντροφεμένη ἀπορῶν ἀπ' τὸν τοιγαροῖν ἡολίστα καθάλιό της, ὁ Πέλοπιῶν εἶπε :

—Ἦταν γοργὸ τὸ γλέντι μας νὰ γίνῃ φοιτητικὸ κι' αὐτὸ, σύμφωνα μὲ τίς καλλιτεχνικῆς μου ἀντιλήψεις... Πρωτόνιο λοιπὸν νὰ σὲ θετήσουμε, ὅλοι μαζί τὸν ἀπορῶν αὐτὸν μοσαφρῶκα καὶ νὰ τὸ ἀπορῶσιμε ἴσασε τὸ πρῶτὸ σὲ φαγοπότι, κοινοποιώντας στὴν ἑγκαί του καὶ στὴν ἑγκαί της...δεσποινίδος μῆνας του !...

Σὰς ἀφήνωσι νὰ μαντέψετε μοναχὰ τὸν πάταγο, ποὺ προκάλεισαν αὐτῆς ἡ δηλώσεις τοῦ οἰκοδεσπότη στὴν κλοῖμα, μὰ καὶ ζορῶναι πῶς αὐτὸν !...

Καὶ τὸ φαγοπότι καὶ τὸ πατηνὸ χροῖμα ὡς τὸ πρῶτὸ !...

νὰ πᾶν νὰ τοῦ βοῆ μὲς' στὸν παράδεισο ἓναν Ἕλληνα παπά καὶ νὰ τοῦ τὸν στείλῃ. Ὁ Ἑβραῖος περιέμενε μιά, δύο, τρεῖς ὄρες, ἀλλ' ὁ Ἅγιος Πέτρος δὲν φανῶταν. Στὰ τελευταία προβάει πᾶν τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ παραθύρου καὶ εἶπε τοῦ Ἑβραῖου :

—Πήγαινε, παιδί μου, γιατί ἀδίκως περιμένεις. Ἐφραξα μέσα σ' ὁ τοῦ παράδεισο, ἀλλὰ δὲν βρήκα οὔτε μισὸ Ἕλληνα παπά !... Κοκκάλο ὁ πατριάρχης.

***

Μιά μερὰ ἓνας βασιλιάς τῆς Περσίας δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ἀγγέλου τοῦ θανάτου. Ὁ βασιλιάς, ἀπ' τὸ φόβο του, κοκκάλωσε... Φαντάστηκε πὸς ἔφραξε ἡ στερῆ του ὄρα !... Ἀλλὰ ἓνας στεναγμὸς ἀναγορῶσιος βρήκε ἀπ' τὰ χεῖλη του, ὅταν ἄνοιξε τὸν ἄγγελο νὰ τοῦ λέῃ :

—ὦ, βασιλιά ! Δέξαι χιλιάδες ἀπ' τοῦς ἑπιτιμῶν σου πρόξενται νὰ πεθῶναι ἀπὸ πανοῦζια !...

Πραγματικῶς, μόλις ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου πέταξε μαζοῦ καὶ γέφυρε, μιὰ τρομερῆ ἐπιθυμία ἐπαρῶθηκε σ' ὅλη τὴν Περσία. Κι' ὅταν ἐπιτέλους τὸ μεγάλο αὐτὸ μαζὸ πέφαισε, ὁ βασιλιάς, ποὺ ὄλον ἐκείνο τὸν μαζὸ ἦταν μακαριώμενος σὲ παλάτι του, ἔβρισε μιὰ περιόδια σὲ βασιλεῦ του, γὰ νὰ παρηγορήσῃ τοῦς ἀνθρώπους του καὶ χοιρῶσι νὰ μᾶθῃ πόσο πέθαναν. Ἀπὸ γὰρ χοιρῶσι καὶ πόλιναι τοῦ περῶσιος, βασιλοῦσι καὶ καλῶλο, τὸν πεθῶναι. Κι' ὅταν σὲ τέλος θέλησε νὰ κληῖ τὸ ἄθροισμα, φρέξε πὸς οἱ πεθῶναισι εἶχαν φτάσει τίς πενήντα χιλιάδες !...

Τότε ὁ βασιλιάς ἀλόγησε καὶ σέφτηκε : Ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου μοῦ εἶπε ἡ πὸς θὸ πεθῶναισι δέκα χιλιάδες. Πῶς τότε βοῶθηκε νῆνα πενήντα χιλιάδες οἱ πεθῶναισι ;

Κι' ὅταν ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου τοῦ ξαναπαρῶσιῶστικῆ, τοῦ εἶπε κατὰμακαριώμενος :

—Ὅτε καὶ οἱ ἄγγελοι λένε φρέματα καμῶνι φράσῃ ; Δὲν μοῦ εἶχες πῆ πὸς θῶγαι δέκα χιλιάδες ἀπ' τοῦς ἑπιτιμῶν μου ; Πῶς τότε βοῶθηκε πενήντα ;...

—Βασιλιά μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἄγγελος, κἀνέσι κάποιο μαζὸ λάθος σὲ λογαριασμό. Ὅπως σὲ εἶχα πῆ ἀπ' τὴν ἀρχῆ, δέκα χιλιάδες ἀνθρώποι θὰ πεθῶναι ἀπὸ πανοῦζια !...

—Αὐτὴ ἡ ἄλλες σωφάντα χιλιάδες ; Ρῶσικῆ συστημένος ὁ βασιλιάς.

—Ἐκείνοι πέθαναν ἀπὸς ἀπὸ τὸ φόβο τους ! Ἀπορῶσι ἀτάραχα ὁ ἄγγελος.

***

Ἐνας Ἐμίρης τοῦ Ἀφγανιστάν διέφραξε κάποτε καθάλι, μὰ μὲ τὴν ἀκοῦσθαι του, τὴν ἔφραξε. Σημῶναι παρῶσιῶστικῆ πρῶσται τὸν ἓνα λιοντάρι. Ὁ μεγάλος βεζύρης, οἱ ἀιλικῶν, οἱ ἑπιρῶτες, κατὰμακαριώμενοι, τῶβαιαν στὰ πόδια κι' ἄφρασαν ὀκονῶναι... τὸ βασιλῆ τὸν ἄντικρον σὲ θηροῖο... Χάρις ὅμως στὴν τόλμη του καὶ τὴν ψυχραιμία του, ὁ Ἐμίρης τὰ κατάρφεε νὰ σκοπῶσι τὸ λιοντάρι καὶ νὰ τὸ κορῶνῆσι σὲ παλάτι του. Οἱ ἀκόλῶνδου τοῦ σ' αὐτὸ τὸ ἀναματῶν εἶχαν χοιρῶσι πίσω καὶ μαρῶκοι μᾶλοισι εἶχαν ἀρῶσισι νὰ ἐτοιμῶναι μρωσῶκα καὶ τὰ τῆς διαδοχῆς τοῦ Ἐμίρη, βέβαιον πὸς ὁ βασιλιάς τοῦ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ χοιρῶσι πίσω ἔφρασαν ἀπ' τὴ φρετῆ ἐκείνη περῶναι... Μόλις ὅμως ἔβρισε πὸς γῶσισι πίσω ἔφρασαν, τοῦς ἔφρασε τῶσιος, γιατί ἔφρασε πὸς δὲν θὰ τοῦς συγχωρῶσε ποὺ τὸν ἄφρασαν μοναχὸ πρῶσται σὲν κινδύνου, ἐνὸς ἦταν καθῶν τοῦς νὰ χοιρῶνδενεῖσῶν γὰ τὸ κατῆρι του...

Πραγματικῶς, τὸ πρῶτο ποὺ ἔβρισε ὁ Ἐμίρης, γροῖφοντας σὲ παλάτι του, ἦταν νὰ μῆνῶσι σὲς δειλοῦς ἀκόλῶνδου του, ποὺ τὸν εἶχαν παρῶσιῶστικῆ, νὰ μῆν τὸ μῶσιος κανένας τοῦς νὰ παρῶσιῶστικῆ πρῶσται σὲ ἡμῶσι του...

Ὁ μεγάλος βεζύρης ἀπορῶσι σῶσθικῆ ὡς αὐτὸν, κι' ὅταν ἔφρασε πρῶσται του, ἔφρασε σὲ γόνατα...

—Ἀναῶσε ! τοῦ λέε ὁ Ἐμίρης, Τολμῶσι καὶ παρῶσιῶστικῆ πρῶσται μου ;...

—Βασιλιά μου, εἶπε τότε ὁ βεζύρης, ὅταν κατέφρασαν μετῶσι τοῦς δύο λιοντῶνα, τὴ θέσι μορῶσι νῶσῶσι ἐμῆσι τὴ τιποτένῆ τὰ παληοῦσικῶσι ;

Κι' ὁ Ἐμίρης, εὐδαῖσθικῆ σὲς κολακείας, ὡς ὄλον τοῦς, ὄχι μόνο τὸν συγχῶνῶσε, ἀλλὰ τοῦδῶσε ἀμέσως καὶ παρῶσιμ !...